

Psalm 116,1-9: Velikonočna izpoved ljubezni

Ljubim GOSPODA, ker posluša *
moj glas, mojo prošnjo za milost.
Zakaj svoje uho je nagnil k meni, *
v svojih dneh ga bom klical.
Obdale so me vrvi smrti, /
dosegle so me stiske podzemlja, *
dosegel sem stisko in žalost.
GOSPODOVO ime kličem: *
»O GOSPOD, osvobodi mojo dušo!«
Milostljiv je GOSPOD in pravičen, *
naš Bog je usmiljen.
GOSPOD varuje preproste, *
bil sem slaboten, pa me je rešil.
Vrni se k svojemu počitku, duša moja, *
kajti GOSPOD ti je povrnil dobro.
Zares, rešil si mojo dušo pred smrtjo, /
moje oči pred solzami, *
moje noge pred padcem.
Hodil bom pred GOSPODOM *
v deželah živih.

Bog deluje

Da prihaja ta psalm iz dna srca, se razodeva že na samem začetku, ki je izpoved ljubezni do Boga. Neki človek je na lastnem telesu izkusil, da Bog deluje. Lahko bi rekli, da je doživel to, kar je že davna stoletja srčika Izraelove vere. Molitev je po vsej verjetnosti nastala v okolju ubogih ljudi. Zaradi revščine niso imeli dostopa do izobrazbe, le-ta pa je bila tudi v starih časih osnova za življenje brez primanjkojanja. Zato molivec toži, da je preprost in slaboten. Le Bog bi ga lahko potegnil iz te zagate.

Klic iz stiske

V takih trenutkih stojimo pred vprašanjem, kaj svetopisemska govornica o Bogu, ki rešuje, pomeni za naše življenje. Jasno – na ta način se je Bog nekoč razodel Mojzesu v gorečem grmu: „Dobro sem videl stisko svojega ljudstva, ki je v Egiptu, in slišal, kako vpije zaradi priganjačev; da, poznam njegove bolečine“ (2 Mz 3,7). Da se je tako zgodilo, izraelsko ljudstvo nato izpoveduje vsako leto, ko se v svetišču zahvaljuje za poljske pridelke: „Vpili smo h GOSPODU, Bogu naših očetov, in GOSPOD je slišal naš glas“ (5 Mz 26,7). In danes? Se vse to dogaja tudi v naših dneh? Sliši tudi nas, ko vpijemo k njemu? Prav to trdi revež, prvi molivec psalma 116. Prosil je Boga za milost, saj je njegov služabnik (Ps 116,16). In Bog je nagnil svoje uho k njemu. Gleda nazaj na

čas, ko sta ga mučili stiska in tesnoba. Kaj ga je tako prizadelo, ostane odprto. Tem lažje se tudi mi s svojimi skrbmi lahko pridružimo njegovi molitvi. Ko je revežu stala voda do grla in se ga je polastil smrtni strah, se je očitno spomnil svojih davnih prednikov ter začel klicati GOSPODOVO ime. Kajti v njem je videl zagotovilo, da bo našel pomočnika. „O GOSPOD, osvobodi mojo dušo!“ (Ps 116,4), je zaklical. Mar to ni jedro naše navezanosti na Boga? Vse naše bivanje je v njegovih rokah. – Reši torej moje življenje, saj mi le Ti lahko še pomagaš!

Rešitev iz sleherne stiske

Ves razburjen molivec pripoveduje, da je smrtni nevarnosti komaj še ušel. Zato na tem mestu izpove svojo vero, ki je bila tudi vera prednikov: GOSPOD je milostljiv, pravičen ter usmiljen. Tako ga je Izrael smel spoznati, ko je drugič razodel svoje ime. Tokrat pa je bilo Božje ljudstvo samo krivo, da je prišlo v zadrego. Greh ga je odtujil od Boga, kazalo je, da je vse izgubljeno. Je Božje ime tudi v tem primeru vir upanja, celo tedaj, ko je človek sam zadolžil svoj obupni položaj? Kakor se je pokazalo, Bog človeka ni pustil na cedilu. Njegovo ime je obljuba rešitve v vsakem primeru.

Moliti s potrtimi

Kako naj torej molimo ta psalm? Povezuje nas z ljudmi, ki bivajo na senčni strani življenja, ker jih je dosegla stiska. Bog je pravičen. Zato rešuje življenje ponižanih in potrth. Torej je ta psalm tudi molitev trpečega in ponižanega Kristusa. Na križu viseč je zrl v brezno podzemlja. Objela ga je smrtna tesnoba. V svoji stiski je klical Boga, ki je zakril svoj obraz. Le zakaj ga je zapustil (Ps 22,2)? Vera v Boga, ki varuje preproste, je že stoletja pred Jezusom pomagala revežu, ki je ostal neimenovan, v trpljenju obstati ter dočakati Božjo rešitev. Po dolgih dneh strahu in obupa je njegova duša končno našla počitek. Vezi smrti so odpadle, solze so se posušile, Božja dobrota ga je objela. Senca smrti se je umaknila; odslej spet hodi v deželi živih.

Jezusova velikonočna pot

Že kmalu je postal psalm del pashalnega obeda, pri katerem judovstvo obhaja rešitev iz egiptovske sužnosti. Torej ga je tudi Jezus molil s svojimi učenci pri zadnji večerji. Stoji na začetku svoje težke poti trpljenja – v zaupanju, da bo Bog razvozlal vezi smrti. Tako naj se na Veliki petek pridružimo Križanemu in z njim tožimo: „Objele so me vezi smrti, dosegel sem stisko in žalost (Ps 116,3). Na velikonočno jutro pa smemo vriskati z Vstalim: „Hodil bom pred GOSPODOM v deželah živih“ (Ps 116,9). Kdor je s Kristusom prehodil to pot in izkusil Božjo dobroto, pa bo na koncu izpovedal: „Ljubim GOSPODA“ (Ps 116,1).

Avtor:

Klaus Einspieler, referent za Sveto pismo in liturgijo krške škofije
klaus.einspieler@kath-kirche-kaernten.at